

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **J. G.**
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. ENV/2017/580/371/20429,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště Správa chráněné krajinné oblasti Poodří (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2017, č. j. SR/0050/PO/2015-49, kterým byla výrokem I. A. žalobci jakožto fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a výrokem I. B. právnické osobě Rekultivace-Recyklace, s. r. o., se sídlem Jana Trčky 966, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „Rekultivace-Recyklace“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Správního deliktu se tyto osoby dopustily tím, že dne 10. 2. 2015 bez souhlasu orgánu ochrany přírody dle § 37 odst. 2 téhož zákona provedly stavební činnost v ochranném pásmu přírodní rezervace X. Výrokem II. správní orgán I. stupně zastavil řízení vedené ve věci uložení pokuty dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny vůči právnické osobě Kovoinventa, s. r. o., se sídlem Bohumíra Četyny 3025/15, 700 30 Ostrava (dále jen „Kovoinventa“).

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 18. 2. 2015 provedl správní orgán I. stupně šetření v přírodní rezervaci X a v jejím ochranném pásmu, a to v místech, kde měly probíhat terénní úpravy areálu bývalého statku v X. Během kontroly a v následném správním řízení bylo zjištěno, že v daném místě byla provedena stavební činnost spočívající ve vybourání východní obvodové stěny betonové jímky na pozemku parc. č. X v k. ú. X a stěn mezi jímkami na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X, obec X (dále jen „stavební práce“). Účelem stavebních prací bylo vyčištění nádrže, z níž byl vypuštěn organický sediment v objemu cca 120 m³. Stavební práce objednal správce areálu bývalého statku, společnost Kovoinventa, a realizoval je žalobce (jakožto subdodavatel) dle přímých pokynů společnosti Rekultivace-Recyklace. Tyto skutečnosti mj. vyplynuly z výpovědi dvou svědků, bývalých zaměstnanců žalobce.
3. Dne 11. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SR/0050/PO/2015-17 (dále jen „první rozhodnutí o pokutě“), jehož výrokem č. I. uložil pokutu právnickým osobám Kovoinventa a Rekultivace-Recyklace za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se dopustily výše specifikovanými stavebními pracemi, a výrokem č. II. zastavil řízení vedené ve věci uložení pokuty fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti panu J. G. (žalobci).
4. Společnost Rekultivace-Recyklace podala dne 10. 5. 2016 proti prvnímu rozhodnutí o pokutě odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné. Zároveň shledal, že tu jsou podmínky pro uplatnění mimořádného opravného prostředku – zkráceného přezkumného řízení dle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil odpovědnost jednotlivých subjektů za spáchaný správní delikt, neboť vyšel pouze z tvrzení žalobce, že stavební práce realizoval na základě zadání společnosti Rekultivace-Recyklace. Žalovaný proto první rozhodnutí o pokutě dne 31. 8. 2016 zrušil.
5. Dne 26. 4. 2017 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí o pokutě. V něm uvedl, že stavební práce byly vykonány subdodavatelsky, neboť správce objektu, společnost Kovoinventa, za účelem provedení prací oslovila společnost Rekultivace-Recyklace, a to objednávkou ze dne 6. 9. 2014. Společnost Rekultivace-Recyklace dále pro provedení prací oslovila objednávkou ze dne 16. 1. 2015 žalobce. S ohledem na znění skutkové podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že odpovědným za protiprávní jednání je ta osoba, která vykonává činnost zakázanou v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že tuto činnost realizoval žalobce, který tak svým jednáním

naplnil objektivní stránku skutkové podstaty daného deliktu. Správní orgán rovněž zohlednil judikatorní závěry, dle nichž za určitých okolností může být deliktně odpovědný rovněž zadavatel stavebních prací. V řešeném případě byla tímto subjektem společnost Rekultivace-Recyklace, která dávala pokyny k provedení stavebních prací, a to buď na místě jednotlivým žalobcovým zaměstnancům, nebo nejdříve žalobci (telefonicky nebo na místě), který pak pokyny předával svým zaměstnancům. Jednatel společnosti Rekultivace-Recyklace rovněž stavební práce kontroloval a vyjádřil s nimi spokojenost. Vzhledem k tomu, že jak žalobce, tak společnost Rekultivace-Recyklace prováděli bez souhlasu stavební práce v ochranném pásmu přírodní rezervace Kotvice, správní orgán I. stupně shledal oba tyto subjekty odpovědnými za spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny. Při stanovení výše pokuty žalobci správní orgán I. stupně zhodnotil závažnost protiprávního jednání jako střední a rozsah způsobené újmy jako nízký. Proto žalobci stanovil pokutu ve výši 2 % horní hranice sazby stanovené zákonem.

6. Dne 18. 5. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí o pokutě odvolání. V něm namítl, že správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí nedodržel lhůtu stanovenou žalovaným, neboť rozhodnutí nevydal do 28. 2. 2017. Správní orgán I. stupně rovněž nezjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu a nevzal v potaz, že žalobce jednal podle pokynů společnosti Rekultivace-Recyklace. Taktéž žádný právní předpis nestanoví povinnost informovat se ohledně charakteru území a v rozhodnutí nejsou popsány konkrétní skutečnosti, na jejichž základě je možné hodnotit závažnost žalobcova jednání jako střední.
7. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. V něm nejprve konstatoval, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), v jehož důsledku došlo k příznivější formulaci sankčního ustanovení § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny (správní orgán je nově nadán možností správního uvážení, zda pokutu uloží, a není povinen pokutu uložit bez dalšího). Žalovaný proto odpovědnost žalobce za správní delikt posoudil podle přestupkového zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 7. 2017, neboť to bylo pro žalobce příznivější. V odůvodnění dále uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí. Poté odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce odpovědnosti dle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny a zdůraznil, že žalobce není sankcionován za nesplnění povinnosti informovat se u příslušných orgánů, ale za realizaci stavebních prací v ochranném pásmu přírodní rezervace bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Dle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je jedním z kritérií pro stanovení výše pokuty rozsah hrozící nebo způsobené újmy. V důsledku jednání žalobce došlo k vyplavení obsahu betonových jímek bez předem provedených laboratorních rozborů, a proto takové jednání nelze považovat za bagatelní.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce v žalobě nejprve namítá procesní pochybení, neboť správní orgán I. stupně nerespektoval lhůtu, kterou mu žalovaný stanovil k vydání rozhodnutí opatřením proti nečinnosti ze dne 15. 2. 2017. Uvedenými průtahy v řízení správní orgán zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces a v takovém případě měl využít své možnosti správního uvážení a upustit od uložení pokuty. Správní orgány postupovaly v řízení svévolně a nesprávně posoudily existenci procesní vady, pro niž žalobci pokuta neměla být uložena.

9. Z hmotněprávního hlediska je žalobce přesvědčen, že za spáchaný správní delikt neodpovídá. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vyšel bez dalšího ze zjištění správního orgánu I. stupně, aniž přihlédl k dalším skutečnostem prokazujícím stav věci, na které žalobce poukázal. Žalobce sice od počátku nepopíral, že provedl danou stavební činnost, ovšem žalovaný se měl zejména zabývat tím, zda stavební práce proběhly v důsledku zadání společnosti Rekultivace-Recyklace. Tuto skutečnost prokázaly svědecké výpovědi bývalých žalobcových zaměstnanců, z nichž vyplynulo, že žalobce byl pouhým nástrojem zadavatele, bez něhož by stavební práce nevznikly. Žalobce souhlasí, že odpovědnost za správní delikt dle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny je odpovědností objektivní, ovšem v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64, je správní orgán povinen prokázat, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, tedy rovněž i objektivní stránka deliktu. Žalobce tvrdí, že k protiprávnímu jednání by došlo i prostřednictvím jiného nástroje zadavatele (jiného subdodavatele), pokud by žalobce odmítl stavební činnost provést, a proto odpovědnost za ni dopadá primárně na společnost Rekultivace-Recyklace.
10. K otázce výše pokuty žalobce uvádí, že správní orgány nesprávně zhodnotily závažnost protiprávního jednání, neboť nevzaly v potaz, že stavební práce nenarušily funkci ochranného pásma přírodní rezervace a nezpůsobily kontaminaci geoprostředí, neboť vodu z jímky shledal Zdravotní ústav Ostrava nezávadnou. Jednání žalobce tak prokazatelně nemohlo způsobit žádnou újmu a jeho závažnost nemohla dosahovat střední intenzity. Dle žalobce správní orgány nesprávně hodnotí jako kritérium závažnosti možnou hrozící újmu. Žalobce opakuje, že by při provádění prací působil jako profesionál, měl postavení pouze subdodavatele a nebyl povinen zjišťovat, zda realizací stavebních prací nemohou být dotčeny zájmy chráněné zákonem. Tyto skutečnosti žalovaný při hodnocení závažnosti jednání nevzal v potaz.
11. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodává, že lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. Nedodržení lhůty rovněž nemůže být důvodem pro upuštění od sankce za protiprávní jednání, jehož závažnost nelze vyhodnotit jako bagatelní.
13. Žalovaný nesouhlasí, že se bez dalšího přiklonil k závěrům správního orgánu I. stupně, aniž by se zabýval argumenty žalobce. Při posouzení odpovědnosti za správní delikt je třeba vycházet ze znění skutkové podstaty tohoto deliktu, v řešeném případě je tedy podstatné, kdo vykonává činnost zakázanou v ochranném pásmu. Odpovědnost žalobce za spáchaný správní delikt je proto nepochybná, jak mimo jiné vyplývá i z ustálené judikatury vztahující se k danému ustanovení.
14. K otázce výše pokuty žalovaný uvádí, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvního stupně tvoří jeden celek a žalovaný se s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnil. V rozhodnutí prvního stupně je uvedeno, které okolnosti měly vliv na vyhodnocení závažnosti jednání, a to včetně okolností polehčujících. Žalovaný zdůrazňuje, že obsah betonových jímek byl vyplaven bez předem provedených laboratorních rozborů, takže jeho kvalita nebyla před realizací prací ověřena. Tato skutečnost je obecně závažnou

hrozbou pro ochranu přírody, a to tím spíše,
ochranného pásma přírodní rezervace.

že voda byla vypuštěna do

15. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
17. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Před samotným vypořádáním žalobních námitek soud poznamenává, že shodně jako žalovaný posoudil žalobcovo jednání po stránce hmotněprávní podle přestupkového zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném od 1. 7. 2017, byť byl přestupek spáchán před tímto datem, neboť tato pozdější úprava je pro žalobce příznivější (viz § 112 přestupkového zákona). Pouze při posouzení závažnosti přestupku postupoval podle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 30. 6. 2017, neboť po tomto datu bylo dané ustanovení ze zákona vypuštěno. Aplikace zákona ve znění od 1. 7. 2017 by tak soudu znemožnila přezkoumat úvahy žalovaného stran přiměřenosti uložené pokuty. Z hlediska procesního soud v souladu s § 112 přestupkového zákona aplikoval správní řád a zákon o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 1. 7. 2017.
19. Podle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném od 1. 7. 2017) „právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vykonává činnost zakázanou v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody“.
20. Podle § 88 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném od 1. 7. 2017) „za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1“.
21. Dle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném od 1. 7. 2017) „k umísťování, povolování nebo provádění staveb, změně způsobu využití pozemků, terénním úpravám, změnám vodního režimu pozemků nebo k nakládání s vodami, k použití chemických prostředků a ke změnám druhu pozemku v ochranném pásmu zvláště chráněného území je nutný souhlas orgánu ochrany přírody“.
22. Dle § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (ve znění účinném do 30. 6. 2017) „při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny“.
23. Nejprve se soud zabýval námitkou procesního pochybení, dle níž správní orgán I. stupně nerespektoval lhůtu pro vydání rozhodnutí o pokutě; tato námitka není důvodná. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný opatřením proti nečinnosti ze dne 15. 2. 2017, č. j. 154/580/17,6296/ENV, uložil správnímu orgánu I. stupně, aby vydal rozhodnutí ve věci správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny, a to ve lhůtě do 28. 2. 2017. Správní orgán I. stupně toto rozhodnutí vydal dne 26. 4. 2017, tedy zjevně po uplynutí stanovené lhůty. S ohledem na právě řečené je nepochybné, že správní orgán I. stupně nerespektováním opatření proti nečinnosti zatížil správní řízení vadou, soud však

v souladu s žalovaným konstatuje, že se nejedná o vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. totiž platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pouze v případě takového procesního pochybení, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tato podmínka v nyní řešené věci nebyla splněna. Lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu či lhůta stanovená postupem dle § 80 správního řádu jsou lhůty pouze pořádkové, jejíž nedodržení nezakládá žádná následná práva či povinnosti dotčených subjektů (srov. žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005-63, či rozsudek téhož soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 187/2017-55).

24. Procesní vada spočívající v nerespektování lhůt pro vydání rozhodnutí tedy nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ve svém důsledku nemá žádný vliv na meritorní posouzení věci. Ze stejného důvodu pak nemůže být ani důvodem pro užití institutů přestupkového zákona, jichž se žalobce dovolává. Důvodem pro aplikaci § 43 odst. 2 přestupkového zákona, který umožňuje upustit od uložení správního trestu, totiž mohou být zásadně okolnosti na straně obviněného z přestupku, pro něž se uložení sankce za přestupek jeví jako nadbytečné. V řešeném případě však takové okolnosti nebyly shledány (viz níže hodnocení závažnosti žalobcova protiprávního jednání) a zcela jistě jimi není překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o cca dva měsíce.
25. K otázce žalobcovy odpovědnosti za správní delikt soud uvádí následující. Ze správního spisu vyplynulo a mezi stranami je nesporné, že výše specifikované stavební práce provedl žalobce na základě objednávky společnosti Rekultivace-Recyklace (viz tvrzení společnosti Rekultivace-Recyklace v námitkách a odvolání ze dne 10. 5. 2016, tvrzení žalobce v námitkách ze dne 24. 2. 2016, výslech jeho bývalých zaměstnanců či soupis prací). Zároveň mezi stranami není sporu o tom, že stavební práce měly charakter stavební činnosti, k níž je ve smyslu § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nutný souhlas orgánu ochrany přírody. Tento souhlas přitom nebyl opatřen.
26. Základním předpokladem pro uložení sankce za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny je existence protiprávního jednání právnické osoby nebo fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, uvedený škodlivý následek a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem. Pod pojmem protiprávní jednání je nutno rozumět každé jednání, které je v rozporu s právními povinnostmi, zde povinností mít souhlas orgánu ochrany přírody k provedení stavební činnosti dle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z výše uvedené úpravy sankčního postihu je tudíž zřejmé, že za protiprávní jednání spočívající v činnosti zakázané v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody lze postihnout každý subjekt (právnickou osobu nebo fyzickou osobu při výkonu podnikatelské činnosti), který bez souhlasu orgánu ochrany přírody takovou stavební činnost provede. Odpovědnost za správní delikt má proto objektivní charakter, nejde o odpovědnost za zavinění.
27. Soud na tomto místě v souladu s žalovaným zdůrazňuje, že sankční odpovědnost subjektu za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny je primárně odvozena od samotné činnosti (provedení činnosti zakázané v ochranném pásmu určeném k zabezpečení zvláště chráněných částí přírody bez příslušného souhlasu). Judikatura správních soudů proto opakovaně dospěla k závěru, že za správní delikty dle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny nese odpovědnost zhotovitel, tedy osoba, která jednání vlastním jménem fakticky provedla.

28. Uvedené vyplývá rovněž ze skutečnosti, že veřejnoprávní objektivní odpovědnost nelze vyloučit soukromoprávní dohodou, tedy odkazem na objednávku, kterou u zhotovitele učinil zadavatel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008-73). V posledně citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy obec u zhotovitele objednala kácení dřevin na předem vymezených pozemcích. Nejvyšší správní soud za této situace dospěl k závěru, že „žalobce, jakožto fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, jehož předmětem podnikání je mimo jiné činnost související s pěstováním lesa a těžbou dřeva, by si měl být vědom povinností a zejména pak povolení, jež si musí jako odpovědná osoba opatřit nebo mít k dispozici a v případě, že tak neučiní a nesplní tak své povinnosti, musí za toto své jednání nést odpovědnost. Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného konstatuje, že shora zmíněný nekompetentní postup orgánů Obce Rudíkov a Obce Vlčatín je nezbytné zohlednit z hlediska výše uložené pokuty, a nikoliv z hlediska posouzení samotného naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny“. Zdejší soud přitom neshledal žádné důvody, proč by se od výše uvedených závěrů měl v řešené věci odchýlit.
29. Žalobce provedl stavební práce jakožto podnikající fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, tedy coby profesionál, který si měl být vědom povinností, které pro něj vyplývají z příslušných právních předpisů (zde zákona o ochraně přírody a krajiny). Pokud takovou stavební činnost provedl bez souhlasu orgánu ochrany přírody, správní orgány nepochybily, když ho shledaly odpovědným za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny.
30. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku č. j. 9 As 50/2008-64, jichž se žalobce dovolává. Nejvyšší správní soud sice v dané věci shledal odpovědným za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody objednatele kácení, společnost KIMOS, ovšem stalo se tak zejména proto, že zhotovitel byl externím zaměstnancem této společnosti. Objednatel kácení dále sám vymezil rozsah a způsob těžby a řídil a koordinoval její průběh. Byť tedy zhotovitel těžbu provedl na základě smlouvy o dílo, naplnění dané skutkové podstaty nastalo provozní činností společnosti KIMOS, jež pak k vlastnímu těžebnímu zásahu použila zhotovitele.
31. V řešeném případě je však situace odlišná, neboť žalobce provedl stavební činnost sám jako profesionál jednající na vlastní odpovědnost, svým jednáním tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány pak zohlednily skutečnost, že společnost Rekultivace-Recyklace stavební činnost objednala a byla s jejím výsledkem srozuměna, neboť i tuto společnost shledaly odpovědnou za dané protiprávní jednání. Těmito skutečnostmi se žalovaný zabýval na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se řádně a srozumitelně vypořádal s žalobními námitkami. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že žalovaný toliko převzal závěry správního orgánu I. stupně, aniž zohlednil odvolací argumentaci.
32. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku stran výše uložené pokuty. Touto otázkou se zabýval správní orgán I. stupně na str. 41 a 42 rozhodnutí o pokutě, kde se vypořádal se všemi hledisky stanovenými v § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgán zhodnotil závažnost žalobcova jednání jako střední, přičemž vzal v potaz, že žalobce je stavební profesionál, který měl vzhledem k charakteru území (obsah betonových jímek byl vyplaven do přírodní rezervace Kotvice a do I. zóny CHKO Poodří) počítat s možností zásahu do zájmů chráněných zákonem. Zároveň však přihlédl k tomu, že díl

odpovědnosti nese společnost Rekultivace-Recyklace a žalobci dosud nebyla uložena pokuta dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozsah újmy zhodnotil správní orgán I. stupně jako nízký, neboť stavební činnost nenarušila funkci ochranného pásma přírodní rezervace Kotvice a obsahem jímky nebyl poškozen nebo zničen ekosystém přírodní rezervace.

33. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně závažnost jednání posoudil v intencích výše citované judikatury, dle níž podíl odpovědnosti objednatele na protiprávní činnosti může být zohledněn pouze při stanovení výše pokuty, kde ho lze považovat za polehčující okolnost. Zároveň soud souhlasí, že žalobce jakožto stavební profesionál si měl být vědom možných následků svého jednání a případně se sám informovat u příslušného orgánu ochrany přírody, zda při stavební činnosti nebudou dotčeny zájmy chráněné zákonem. Byť tuto povinnost zákon přímo nestanoví, žalobce by se svým aktivním přístupem vyhnul následnému postihu za protiprávní činnost.
34. Soud nemůže souhlasit ani s námitkou, že sankce neměla být žalobci uložena s ohledem na to, že Zdravotní ústav Ostrava posoudil vypuštěnou vodu jako nezávadnou. Je totiž třeba mít na paměti znění § 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny (účinné do 30. 6. 2017), podle něhož se při stanovení výše pokuty přihlíží k rozsahu nejen způsobené újmy ochraně přírody a krajiny, ale rovněž k újmě *hrozící*. Z citované pasáže je tedy zřejmé, že správní orgány při stanovení pokuty po právu vzaly v potaz možnou újmu ochraně přírody a krajiny, byť následný laboratorní rozbor neprokázal závadnost vypuštěné látky. Žalovaný na uvedenou námitku řádně reagoval na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že vzorky určené pro rozbor byly odebrány až dne 9. 3. 2015, tedy téměř měsíc po vypuštění obsahu jímek, což snižuje průkaznost laboratorních výsledků. Skutečnost, že stavební činností byl vypuštěn obsah jímky bez předchozího ověření jeho kvality, zcela bez pochyby znamená hrozbu pro životní prostředí, neboť se jednalo o jímky ze zemědělského areálu, kde lze reálně předpokládat jejich kontaminaci.
35. Zdejší soud neshledal v odůvodnění výše pokuty s ohledem na obsah správního spisu žádné pochybení správních orgánů, a proto dospěl k závěru, že pokuta ve výši 20 000 Kč byla stanovena s ohledem na všechny okolnosti případu v přiměřené výši tak, aby splnila svou výchovnou a preventivní funkci.

V. Závěr

36. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu